

Svajonų
ROMANAI

Tango

CANDACE HAVENS

Aistringa šėlionė

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 lapkritis–gruodis

Knygute.lt

Candace Havens
(Kandasė Heivens)

AISTRINGA ŠĖLIONĖ

Romanas

Candace Havens, Her Last Best Fling, 2013

© Candace Havens, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-974-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Po devynių mėnesių pragaro Artimuosiuose Rytuose – tamsiame urve kentė karštį – Bleikui Maiklsui buvo miela klausytis lietaus barbenimo į automobilio lango stiklą. Gal dėl kilusios liūtis į „Liūto“ klubą nesuplūs smalsūs miestelėnai. Sužinojusi, kad daug Ežero Idilės miestelio gyventojų nori pasveikinti sugrįžusį iš karo didvyrį, jo mama pakeitė sutiktuvų vietą.

Joks jis didvyris.

Tik vyras, tarnavęs savo šaliai ir nesėkmingai pakliuvęs ten, kur nereikėjo.

Pilkuma ir drėgnas oras atspindėjo Bleiko nuotaiką. Vos grįžus į Valstijas, pradėjo nepatikti gausi draugija. Tik dabar ėmė aiškėti, kaip gyvendamas svetur pasikeitė pats.

Buvo dėkingas už sumanymą jo garbei surengti sutiktuves, bet kad teks atsidurti tarp tokios gausybės žmonių – vien nuo šios minties mušė šaltas prakaitas. Gydytojai teikė vilčių, kad nerimas pamažu praeis. Beveik metai atskirties tik su itin bendrauti nelinkusiu apsaugininku neapsiėjo be pasekmių.

Vėliau kartą slaugytojos rado jį ligoninės pa-

latos kampe susirietusį į kamuolį. Daugiau nebenorėtų tokios nakties patirti.

Sąmonė buvo visiškai aptemusi, gydytojai šią būseną pavadino „epizodu“ ir tas jį mirtinai išgąsdino. Tada ėmė rimčiau žiūrėti į gydytojų specialistų darbą.

Belekiant greitkelio linkiu, priešakyje blyks-telėjo ryškios šviesos. Sucypė stabdžiai ir jo fordas slystelėjęs sustojo. Net šnopavo steng-damasis išvengti susidūrimo su moterimi, be-sigalinėjančia su didžiuliu gyvūnu. Laikė jį abiem rankomis ir tuo pat metu, įrėmusi jam į pasturgalį koją, apautą raudonu blizgančiu aukštakulniu, stūmė ant užpakalinės automo-bilio sėdynės. Buvo nelengva, nes siauras tie-saus kirpimo sijonas neleido jai aukštai iškelti kojos.

Kvaila moteriškė.

Šuo buvo už ją sunkesnis bene penkiasde-šimčia svarų. Geriau jau būtų pasibalnojusi tą juodai baltą padarą ir jojusi sau kur reikia.

Jei kuo skubiau nepasitrauks nuo šio dviejų juostų kelio, kas nors į juos įsirėš. Bleikas nie-ku gyvu neleis, kad taip nutiktų.

Dėl šuns jai neverta prarasti gyvybės.

Akimirką jis stabtelėjo.

Po paraliais, argi ne taip pats būtų pasielgęs. Juk myli gyvūnus. Skotis, ligoninės terapinis šuo, valandų valandas palaikė jam draugiją, kol jis kentė, pasak gydytojų, fizinę ir protinę terapiją.

Pastatęs pikapą kelkraštyje, Bleikas iššoko laukan.

- Štai, - Bleikas įbruko žvėrį ant užpakalinės „Ford SUV“ sėdynės.

Moteris susverdėjo ant aukštakulnių ir loštelėjo atgal. Pagavo ją viena ranka ir patraukė nuo kelio. Užtrenkęs dureles koja, kad šuo neišsiropštų lauk, parėmė ją šlaunimi. Koją per smelkė skausmas ir jis aiktelėjo.

- Kaip jaučiatės? - prilaikė ją apkabinęs per liauną liemenį. Patraukli pilkosios pelytės išvaizda, veidą slepiančios garbanos, beveik permatoma lietaus permerkta palaidinė ir siauras sijonas, išryškinantis viliojančius kūno linkius, kėlė pavojų, kad prasiverš jo instinktai.

Ramiau, vyruti. Ramiau.

- Ačiū, - padėjojo ir atsigręžusi pasižiūrėjo į šunį. - Man viskas gerai. Verčiau gražinsiu Harlę į šunų prieglaudą. Šią savaitę jau antrą kartą pabėga. Jos šeimininkas pasimirė, o ji vis

bando grįžti namo. Žinote, labai skaudu matyti kenčiantį gyvūną. – Ji mostelėjo ranka. – Pasaulyje būna ir blogiau, tačiau liūdna, kad ji nesupranta, jog jo jau nebėra.

– Jūs galėjote žūti, – tarė jis pro sukąstus dantis, daugiau dėl kojos skausmo, o ne dėl susirūpinimo.

Atsitiesusi ji lėtai atsisuko. Kai jų žvilgsniai susitiko, sudundėjo griaustinis. Ji pašoko ir kluptelėjo. Bleikas ją sulaikė, kad nepargriūtų.

Išsilaisvinusi iš jo rankų truktelėjo antakį.

– Taip, suprantu, kad pavojinga, – ji šiek tiek kilstelėjo smakrą. – Dėl to ir sustojau parsivežti šuns. Ji kėlė pavojų visiems, kas pasitaikė jos kelyje. Ačiū už pagalbą.

Įžeidė ją pats to nenorėdamas. Slaugytojos buvo teisios – tapo šiurkštus.

– Aš... hm... – dvejojo, gal derėtų atsiprašyti. Kai jau jam taip sekasi, tik viską dar labiau sugadins.

– Pono Klūnio gaidys Pitas pranašauja, kad ateinančias porą dienų bus smarkios audros su perkūnija, – išrėžė lipdama į automobilį. – Tas nelemtas gaidys niekada neklysta. Gal verčiau jums pasilikti namie, kad nekiltų pagunda gelbėti vargšų negalinčių apsisaugoti gyvūnų.

Tai pasakiusi trinktelėdama uždarė dureles.

Ar jis ką tik buvo pavarytas šalin?

Pono Klūnio gaidys? Palaukite, tas įkyrus padaras tebėra gyvas?

Prisiminė, kaip jo brolis į gaidžio pašarą supylė pusę buteliuko vaistų nuo peršalimo, kad vieną vasaros rytą jiedu ramiai pamiegotų. Ir ką gi, kitą rytą apdujęs gaidys giedojo dar garsiau. „Ford SUV“ nurūko miestelio link.

Taip, be abejo, jį pavarė.

Jau kuris laikas nebendravo su moterimi. Be ligoninės gydytojų ir slaugytojų. Ten buvo nuvykęs keturis kartus iš eilės vis įterpdamas kelių mėnesių pertrauką, kad aplankyti mamą ir pasistengtų pamiršti, ką teko išverti per pastaruosius dvejus metus.

Per paskutinį apsilankymą jis nieko nebega-lėjo „padėti ant lentynos“. Taip jo gydytoja, ypač sumani ir neleidžianti išsisukinėti, pavadino jo gebėjimą nubrukti kankinančias mintis į tolimiausią smegenų užkaborį. Kaskart jam pamėginus nukreipti pokalbį apie netolimą praeitį kita linkme, ji paprašydavo grįžti prie temos.

Bleikas perbraukė ranka per neseniai pakirptus plaukus. Ligoninėje buvo užsiauginęs il-

gesnius, bet jie nepatiko mamai.

Po paraliais, ar jis ne didysis mamos sūnelis. Bleikas ir brolis Džeitijus viską dėl jos paaukų. Tėčiui mirus, kai jiedu su Džeitijumi dar buvo paaugliai, mama palaikė šeimos vienybę.

Gal jam ir nepatiko sumanymas suruošti sutiktuves, bet mamos paruošti naminiai valgiai buvo vienas didžiausių malonumų. Dėl to buvo pasiryžęs iškęsti visokius nepatogumus.

Vėl trenkė perkūnija ir jis mintyse išvydo juodaplaukės moters širdelės formos veidą, vaiskiai žalias akis, kurios daug ko gyvenime buvo regėjusios. Jam atėjo į galvą, kad gal perkūnija yra nelaimę lemiantis ženklas ir geriau prie tos moters nė nesiartinti.

Jis šyptelėjo.

Ne, taip nenutiks. Tik to ir trūko, kad ims lakstyti paskui sijoną, tačiau ji buvo kažkuo ypatinga. Vilkėjo gundančius drabužius, bet kvailysčių nepakentė.

Tas jį žavėjo.

Jam patiko mesti iššūkį. Šiame miestelyje jam ruošiamose sutiktuvėse bus kelios garsiausios Teksase liežuvautojos - o tai šioje valstijoje šį tą reiškia. Tokia patraukli moteris pilkosios pelytės drabužiais, žinoma, bus viena

iš jų pokalbių temų. Mama neminėjo, kad kas nors būtų atsikraustęs į jų miestelį, taigi moteris bus naujai įsikūrusi Ežero Idilėje.

Pastatęs pikapą priešais „Liūto“ klubą nusiplėšė šlapius marškinius. Kabinoje turėjo drabužių pamainą. Persirengęs paradine uniforma pasiruošė atremti nuoširdžiausių linkėjimų laviną.

- Nes yra šaunus vaikinai, - suskambo balsai, kai jis plačiai atvėręs duris žengė į vidų. Kitomis aplinkybėmis būtų sprukęs atgal į pikapą. Tačiau dabar šypsojosi, spaudė rankas ir nepaliovė galvoti apie moterį juodais it varnas plaukais ir įspūdingais raudonais aukštakulniais.

Gal visai neblogai, kad jo sutikti sugužėjo bene pusė miestelėnų.

Priėjęs prie liežuvautojų žilstelėjusiais plaukais būrelio jis kuo žaviausiai nusišypsojo.

- Ponios, jūs visiškai nepasikeitusios, - tarė. - Jei jūsų nepažinočiau, sakyčiau, kad parduotė sielas, kad tik atrodytumėte lyg iš pieno plaukusios.

Jo mama pakėlė į viršų akis, bet pasistiebusi jį apkabino.

- Jau *kažin ką* sumanei, - sušnabždėjo ji.

Ak, jis iš tikro kažin ką sumanė.

- Bandelė su sviesto pakaitalu. Toks buvo tas riteris spindinčiais šarvais, - skundėsi Meisė Harlei, apsukdama jos narvo spyną viela. Neburnodavo gyvūnų prieglaudoje, nes manė, kad jiems ir taip padaryta užtektinai žalos, tad nebeturėtų kęsti jos pykčio priepuolių. Kad išlietų įtūžį, prisimindavo savo nemėgstamus valgius.

- Ką galėtų reikšti, kad, prieš dešimt minučių prisiekus, jog gyvenime daugiau nebebus jokių vyrų, pasirodė jis?

Šuo lyg pritardamas kažkaip keistai suniurzgė. Didieji danų veislės dogai turi savo kalbą. Ir ji guldė galvą, kad Harlė suprato kiekvieną jos ištartą skiemenį.

- Ak, ne. Jis buvo taip įkaitęs, kad net ėmė garuoti. Betgi ir aš, - ji pavėdavo sau į veidą. Po netikėto susitikimo jai vis dar kaito skruostai.

- Ir štai jis šuoliuoja ant žirgo manęs vaduoti, - du paskutiniai Meisės meilės romanai buvo nereikšmingi, tik abu kartus ji liko apgauta. Prieš tris savaites sužinojo, kad vyras, už kurio manė galinti ištekėti, užmezgė, kaip jis pavadinu, nereikšmingą romaną su laikraštyje dir-

bančia praktikante.

Na, Meisei tai šį tą reiškė.

Harlė vėl keistai suniurzgė.

- Ką gi, jis atšiuoliavo pikapu, bet vis tiek.

Šuo suinkštė.

- Atleisk, mieloji. Kalbu tik apie save, o štai tu turi daugiau dėl ko liūdėti, - ji pritūpė, kiek leido jos sijonas, ir, įkišusi ranką į narvą, patapšnojo Harlę.

Teko pripažinti - riteris gražus. Nors jo tamsiai rudi plaukai buvo trumpai kirpti, tamsiai rudos beveik juodos akys tikrai įsimintinos. Jūrų pėstininkas, paimtas į nelaisvę Afganistane, grįžo namo. Ją pasiuntė, kad parašytų laikraščiui straipsnį apie sutiktuves. Didesnių laikraščių savininkai tokiais darbais neužsiimdavo, bet čia tik mažas miestelis. Darlai, reporterei, kuriai buvo pavesta parengti reportažą, reikėjo paimti vaiką iš mokyklos ir nuvežti pas odontologą. Kiti du reporteriai sirgo gripu.

Pagalvojusi, kad ilgai netruks, Meisė nusprendė aprašyti sutiktuves.

Na, prieš tai susirado kiaurai peršlapusią Harlę.

Mylėjo gyvūnus. Jie nelinkę iškart pasmerkti kaip žmonės. Nuo šešiolikos metų dirbo sava-

nore įvairiausiose pasaulio gyvūnų prieglaudose. Gavusi naują darbą kaskart susiieškodavo gyvūnų prieglaudą. Tik ne tada, kai dirbo Artimuosiuose Rytuose. Tuomet nebuvo kada atsikvėpti, ką jau kalbėti apie kokią nors pagalbą.

Tie, kurie susiję su laikraščių leidybos verslu, dažnai kilnojasi tai vienur, tai kitur. Buvo nuolatatos mažinami etatai ir ji turėjo vykti ten, kur buvo darbo. Taip atsidūrė Bostone – čia patyrė visišką nesėkmę, nes būsimasis sužadėtinis sumurkdė jųdviejų gyvenimą, kaip sakoma, į purvyną.

Harlė niuktelėjo ją nosimi.

– Duodu žodį, kad kai tik darbininkai baigs statyti tvorą, persikelsi pas mane. Jei tik lietus liautųsi, jie ją užbaigtų, – tai buvo jos pirmasis paimtas globoti gyvūnas. Šios meilutės viena akis buvo žalia, o kita mėlyna. Jų liūdnumas draskė širdį. Meisė taip pat buvo našlaitė ir pasijuto įsipareigojusi šuniui iškart, kai pirmąkart pastebėjo ją bandančią bėgti namo.

Meisės prodėdė Todas, vienintelis likęs jos giminaitis, testamentu jai paliko miestelio laikraštį. Keletą mėnesių ji nesėkmingai bandė jį parduoti. Užklupusi savo buvusį vaikiną su jo nereikšminga mergužele, nusprendė, kad idėja

persikelti į mažą miestelį nėra jau tokia netikusi. Kartu su laikraščiu dėdė jai paliko gražų namą, iš kurio atsiveria vaizdas į Baltąjį ežerą. Nusprendė aptverti du akrus žemės iš keturių aštuonių pėdų aukščio tvora, kad Harlė turėtų kur pabėgioti.

- Danų dogams reikia daug erdvės, - ji nusišypsojo ir pakasė šuniui ausį.

- Ei, maniau, kad išėjai į sutiktuves, - tarpduryje pasirodė Džošas, higienos sumetimais ant batų audamasis šlepetes. Jis buvo vietinis veterinaras ir nemokamai dirbo prieglaudai.

- Buvau pakeliui, bet vėl ištrūko panelė Harlė. Pavijau ją greitkelyje.

Prakišęs pirštus pro narvo virbus, Džošas pakuteno šuniui pasmakrę. Narvas buvo didelis, aštuonių pėdų pločio ir tokio pat ilgio, tačiau nepakankamai erdvus šimtą septyniasdešimt penkis svarus sveriančiam šuniui.

- Geras vielos mazgas. Gal buriuojai? - jis parodė į neatpainiojamą mazgą, kurį Meisė buvo sunarpliojusi, kad Harlė nepaspruktų.

Ji gūžtelėjo pečiais.

- Nusižiūrėjau iš savo tėčio. Vasarą mudu buriuodavome, - tos savaitės buvo laimingiausios jos gyvenime....